

(Фото: photobucket.com)

„Боже, опрости им јер не знају шта чине!“

у [Мишљења](#) 16. септембар 2014. [16 Коментара](#)

„Боже, опрости им јер не знају шта чине!“

Када је Исус изнемогао, војник га је одвео до једне радње, у којој је радио један постолар који је одрастао са Маријом Магдаленом. Она је спавала са многима, али са њим није никада хтела. Он је био тај коме се она обратила да јој омогући да види Пилата, што јој је он и омогућио иако је схватио да се она залаже за Исуса из Назарета и помислио је да је то његова љубавница.

Када је видео војника са Исусом и када је војник затражио од њега воде за изнемоглог Исуса и да се мало одмори код њега, он је узвратио видевши Исуса и мало даље Марију која је јецала. Ахасвер, тако се звао тај постолар, са пренаглашеном мржњом, да не би подлегао сажалењу, окреће се Галилејцу који га гледа без речи, и довикује му:

-Ходај! Море ходај, бре!

Човек са крстом окреће се ка њему и готово нечујним гласом каже:

– Ја ходам зато што морам умрети. Ти ћеш ходати до мог повратка.

Од тада се мења живот вратара Понтија Пилата, и историја света, посебно историја јеврејског народа.

Аха- свера је вероватно тада заокупљивало једно питање: „Зашто ја? Зашто је на – Јуду, Понтија Пилата и њега – пао сав терет греха? У свим језицима света, у приповеткама свих земаља, у предањима и пословицама, сва тројица су имала своје место.

И у најзабаченијим деловима земљине кугле, свако дете чуло је бар једном у животу како је Понтије Пилат прао руке, знало је причу о Јудином пољубцу и о њему, Ахасверу. Други људи, попут Вараве, починили су много страшније злочине, многа чудовишна злодела. Други су лагали, крали, пљачкали, касапили, мучили, али нису постали симбол издаје, кривице, као они, као он. Јуда је био издајник. Понтије Пилат је био неправедан. Он је био кривац. Нико никада није носио толику кривицу. У историји света постоје само два вечита кривца. Први је Адам. Други је он.

Када је решио да не послуша Творца, када је открио неизмерну снагу зла, Адам је покренуо нешто веће од Велике пустоловине, покренуо је историју. Када је ускратио помоћ Галилејцу који је говорио да је Син Божји, Ахасвер је себе осудио на то да прође кроз читаву историју. Он је био други Адам. Први је свету завештао првобитни грех.

Други је на плећима носио огроман терет вечитог греха. Није се више ничему надао, осим смрти. Међутим није схватио да смрт неће доћи. Десио се запрепашћујући обрт, жарка жеља небројаних људи постала је његова казна, бесмртност. Одбацио је поредак ствари. За њега поредак ствари неће важити. Био је нови Адам. Биће супротност Фаусту, који није хтео да умре. Он ће хтети да умре, а неће моћи.

Говорио је све језике. У цепу ће имати увек довољно новца да преживи. Болест, оружје, метак, отров, гром и ватра, људска суровост и правда, случај и судбина, мораће да га поштеде. Године, то јест време, неће му моћи ништа. Пустио је Галилејца да хода ка смрти. Он ће до века ходати по свету. Али то није знао. Таква је судбина јеврејског народа.

Да су се тога дана скоро сви Јевреји подсмевали Исусу, његовој несрећи и његовим мукама, то је цела истина, али је такође цела истина да још и данас Неко лута по целој земљи, чекајући да се врати онај кога су издали и наружили. Тај Неко је јеврејски народ, који је неколико година после Исусовог разапињања морао да се растури на све стране, као стадо гоњено ватром, по свим познатим земљама, који се још непрестано сели и потуца и који је свуда туђин и нерадо гледан, без сталног наста- ништа, без државе коју би могао назвати својом, као птица из гнезда изгнан из своје старе отаџбине, која је толико крви стала њихове очеве.

Том Некоме (јеврејском народу) који је узео живот Христу, погубљени је дао материјалну, телесну, видљиву бесмртност и личност деце на коју мора, по изричитој жељи њихових отаца, пасти крв Христова. Јер тај живи сведок Страдања, који куд год иде уза се носи свитке Пророка које није слушао и Закон који је престу- пио, мора остати као сведок обећања што су претходила првом доласку, и мора чекати на други долазак да се обрати као Сину којега је родила девојка његове крви.

Вечни Јуда је уистину Јуда, Јеврејин, одељен од осталих народа, али никако он није једна једина личност, него читав један народ. Његов дуги, бескрајни живот одиста је

живот тог племена које су сви народи, вековима и вековима, десетковали и истребљивали, коме је кућа спа-љена и отета, при свему том, живи још непрестано, са својим језиком и својим законима, и најзад, које је неким чудом у историји, надживело сва савремена му племена.

Али сиромашни Јевреји, што се сваке године из словенских гета крећу на пут, да с оне стране мора потра- же бољи и сигурнији хлеб, да и даље не страдају од изненадних покоља, права су, жива слика Богоотпадника, који још није сачекао повратак свога Бога.

Једно веома тајанствено пророчанство тврди да се Христос на земљу неће враћати докле год његов народ не буде хришћански народ. А Јуда ће и даље, претрпан многим торбама, да преваљује путеве света и пребира новац што се наплодио из оних тридесет сребреника. Када буде сва своја добра поделио сиромасима и пође за оним божанским Сиромасом, према коме, пре деветност векова, није био толико милостив да му удели неколико часова одмора, тек тада ће престати да лута.

А тај божански Сиромас је био толико милостив према људима да је чак био и милостив према својим убицама. Познате су оне његове речи са крста које нећемо заборавити никада:

„Оче, опрости им јер не знају шта чине!“

Откако људи постоје и Богу се моле није било божанскије молитве него што је ова. Људи који не пра-штају ни невиност невинима, нису могли никада, пре тог дана, замислити да би се могао наћи неко ко би могао молити Бога да опрости онима који га убијају.

Јер не знају шта чине. Незнање људи је толико не- измерно, да ретко ко и зна шта ради. Поквареност са којом се човек рађа, угледање на друге, навика, страсти, дају побуде нашим делима. Савест дође увек последња, када не остане ништа.

Исус је учио људе ономе шта треба да знају, али колико је њих то научило? Чак и његови ученици, обузети страхом за своје животе и они су побегли, доказавши тиме да не знају шта раде. Фарисеји који су страховали за своју моћ, богаташи који су страховали за свој новац, свештеници који су страховали за своју власт над људима, Пилат који је страховао да не изгуби свој положај, а још мање Јудејци које су буниле њихове вође, нити официри који су морали да слушају своје официре. Нико од њих није знао ко је Христос, зашто је дошао и због чега се разапиње. Тек много касније неки ће сазнати истину, али само неки.

Дип.пол. Витомир Васић проф.

3.67/5 (73%)
based on 3 ratings

Означено са: [витомир васић Исус Христ јуда марија магдалена парада срама понтије пилат симболи издаје](#)